

דפייגור

יום ו', י"ג בטבת תשפ"ב, 17.12.2021, גיליון מס' 5014

100
קבור

100 פתיחת חגיגות ה-

אלון אריאל מסר דיווח על מצב ענף הפטס בישראל, הנמצא כרגע בסחרור של ירידת מחירים וקריסה והשלכותיו על "מילועוף", הנמצאת בפשיטת רגל וצריכה להחליט על המשך דרכה.

החלטה: לאור מצב ענף הפטס, לאור הפסדי הענף, המאוזנים אמנם על ידי תשלומי "האינטגרציה", אבל עדיין פוגעים ברווח העסקי, ולאור הביקוש הגדול למחסנים לוגיסטיים, הוחלט לסיים עד סוף השנה את גידול העופות בחווה ביגור, ובמקביל לאתר מקורות הכנסה חדשים על שטחי הלול. ההחלטה מגובה על ידי הנהלות יח"ס ואח"י. כרגע נמצא אצלנו המחזור האחרון של האפרוחים, שימשיך עד פברואר. לא נגדל מחזור נוסף. עם זאת, נבדקת אפשרות להמשך הפעלת החווה באופן זמני במתווה שונה עד לשינוי ייעוד הקרקע כנכס נדליני. חשוב לציין שחוות הלולים המזרחית נמצאת על קרקע בבעלות פרטית(!) של יגור, שלא דורשת אישור מהמנהל להסבה לנכס עסקי נדליני. כרגע אנו בודקים אפשרויות שונות לשימוש ולניצול של החלקה. לאור החלטת עיריית חיפה להגביל מאוד את הפעילות העסקית הקשורה במשאיות ואיחסון בשטחה מטעמים שונים, יגור נהנית מעליית ביקושים חדה ולעליית ערך הנדל"ן שבבעלותה.

1. המשך דיון ענף הנדל"ן

מוזמן: **עמית שילה**.

טופולסקי - נבדק שוכר חדש למתחם. המתחם עומד ריק כבר שנה.

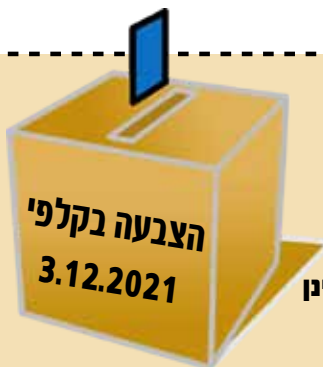
באלגן - נבדקת אפשרות בניית חנות של "טויזי אר אס" במתחם באלגן. מדובר בהיקף גדול יותר מחנות הצעצועים הקיימת. אם תתגשם, תחייב הקצאת שטח שהיום משמש לפעילות המבקרים.

מתחם קטיף פרחים - נבדקת אפשרות שיתוף פעולה עם חברת "זר פור יו". להקמת מתחם קטיף פרחים ליד הבאלגן, בשטח שבין בית הקברות וביה"ס כרמל זבולון.

פרויקט הטמנת זבל - נמסר דיווח על פרויקט הטמנת זבל ליד המכון לטיהור שפכים שליד בתי הזיקוק, בשיתוף חברת "אלאייד". נכון לימים אלו משרד להגנת הסביבה הקפיא את הפרויקט.

2. דיווח ענף הלול

מוזמנים: **אמוץ מנהל הלול יגור, ירון קשת, דודו גינת מנהל חטיבת הגידול "מילועוף", אלון אריאל מנכ"ל "מילואות"**.

1. בחירת ועדת אסיפה

נבחרו: **ספי בארי, אריס בירמן**

2. בחירת ועדת תכנון

נבחרו: **שני זהבי (מרכזת), מירב גרשמן, דוד ילין, נמרוד כפרי, מודי למדן, רן פלגי, איה קול**

3. קבלה לחברות:

התקבלו לחברות: ערבה ושי אליאס, דור גרנות (בת הזוג של שי גורליק), אוריאל לניס, גיא קינן

4. עדכון דמי קליטה (ממרץ 2022)

בעד - 218 (70% מהמצביעים) נגד - 94 (30% מהמצביעים)

דמי הקליטה עודכנו

בית טיכו
מוזיאון ישראל, ירושלים
הילה בן ארי: קול הקורא אל עצמו
האוצרת: תמנע זליגמן

חברי יגור מוזמנים

הילה בנארי מציגה פרויקט מחווה למשה רי"פ. אירוע הפתיחה בבית טיכו בירושלים, ביום ג' 28.12 ב-19:00

פרויקט המחווה של הילה למשה רי"פ "קול הקורא אל עצמו" יכלול מיצב וידאו רב-ערוצי, המגזרות של רי"פ, שהושאלו מהארכיון יגור, יוצגו לצד המיצב עם טקסט מלווה של יעל הוז.

התערוכה תהיה מוצגת במשך מספר חודשים ויערכו סביבה אירועים שונים.

במהלך התערוכה יושק קטלוג שיכלול צילומי עבודות של רי"פ ושל הילה.

איל שריג

אחת למספר חודשים. ניתן לעשות זאת באחת משתי הדרכים: 1. דרך האפליקציה/אתר הכללית - אנו ממליצים למי שיכול לבחור בדרך זו, שם ניתן גם לראות האם ישנם מרשמים בתוקף שעדיין לא ניצלתם. 2. דרך הגר או האחיות. חשוב מאוד לבקש את חידוש המרשמים לפחות שבוע ועדיף אפילו חודש לפני שנגמרות התרופות ברשותכם. החידוש לא נעשה באופן מיידי. ד"ר סמדר עוברת על הבקשות ומחדשת את המרשמים בתוך מספר ימים.

ד. קבלת ילדים - בכל יום שבו יש קבלת רופאה יש שעה של קבלת ילדים: בימי ראשון וחמישי בין 16:00 ל-17:00, בימי שני ושלישי בין 8:30 ל-9:30. יש להירשם אצל הגר לפני ההגעה למרפאה.

אנו מבקשים להדגיש ששעה זו מיועדת לקבלת ילדים חולים. אם מטרת ההגעה לרופאה היא מילוי טפסים, בירורים מתמשכים או כל עניין שאינו קשור למחלה אקוטית, יש לקבוע תור בשעות הקבלה הרגילות.

בנוסף, קבלת הילדים אינה מיועדת לילדים שלא רשומים במרפאה. אם ילדכם רשום אצל רופא ילדים במרפאה אחרת, ורופא הילדים לא עובד באותו היום - ניתן לפנות לאחיות, ועל פי שיקול הדעת שלהן תוכלו להיכנס לבדיקת הרופאה.

ה. קורונה - לצערנו המגיפה עדיין איתנו. ברצוננו להבהיר שמקרים מאומתים הם תחת אחריות המרפאה. מקרים של בידוד בעקבות חשיפה/נסיעה לחו"ל וכ"י אינם תחת אחריותנו, אלא באחריות משרד הבריאות. יש להקפיד לפעול לפי ההנחיות המפורסמות באמצעים השונים. אנחנו מודעים לחוסר הבהירות של ההנחיות המשתנות, וניתן כמובן להתייעץ איתנו, אך חשוב להדגיש שאין בסמכותנו לתת הנחיות אחרות, ואנחנו מתעדכנים לפי הנחיות משרד הבריאות כמו כל אדם אחר. אנו מעודדים את כולם להתחסן נגד המחלה ולעזור במיגור המגיפה.

ו. חיסוני שפעת - עדיין ניתן ורצוי להתחסן נגד שפעת. אחוז ההתחסנות בקרב הילדים בקיבוץ עדיין נמוך. אנו מזמינים את כולם לבוא ולהתחסן. לגבי חיסון ילדים מתחת לגיל 3 - יש לתאם מול עמית בטיפת חלב.

אביזרי שיקום - לאורך זמן נעזרו חברים וחברות בצידו שיקום, כמו הליכון, קביים, כסא שרותים ועוד. במידה ולמישהו נשאר ציוד כזה שאינו בשימוש, בבקשה להחזיר לבית אלון - תודה.

מחודש ינואר הקרוב כל ציוד השיקום יהיה בהשאלה ל-30 יום, ומי שיצטרך מעבר לכך, יוכל לרכוש מאתנו או מיד שרה. הציוד בבריאות הוא לצורך עזרה ראשונה וכדי לאפשר רגע להתאפס ולא להתרוצץ לחפש קביים או כל אביזר עזר אחר.

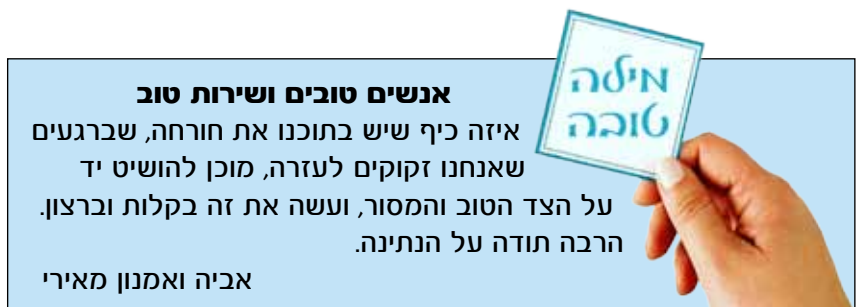
מרפאה - מספר הודעות ותזכורות לגבי עבודת המרפאה:

א. רופאה מתמחה - בחודש האחרון התחילה לעבוד במרפאה רופאה מתמחה, ד"ר מעיין מאיר. מעיין סיימה את לימודי הרפואה ואת שנת הסטאז', ועבדה קרוב לשנה במרפאה בטבעון. היא תעבוד איתנו כשלושה חודשים נוספים עד שתצא לחופשת לידה. מעיין נמצאת בשלב ההתמחות ברפואת משפחה. בשלב זה עובד הרופא המתמחה בצמוד לרופא מומחה המפקח על עבודתו. לפיכך, ד"ר מעיין עובדת במקביל לד"ר סמדר ותחת פיקוחה, מדווחת לה ומתייעצת איתה במידת הצורך.

אנו, צוות המרפאה, שמחים מאוד על נוכחותה של ד"ר מעיין ומעודדים אתכם לפנות ולהיכנס אליה. במקרים רבים התורים לד"ר סמדר מלאים, ומעיין זמינה ופנויה יותר. ניתן לקבוע תור לד"ר מעיין דרך המשרד או דרך האתר / אפליקציה. שימו לב - מעתה, כאשר אתם קובעים תור דרך האתר או דרך האפליקציה, ניתן לבחור את הרופאה שאליה אתם מעוניינים לקבוע תור.

ב. מקרים דחופים ללא תור - אם אתם חשים לא בטוב או זקוקים לעזרה רפואית ואין לכם תור לרופאה, יש לפנות לאחיות לבדיקה. במקרה הצורך האחיות יחליטו, על פי שיקול הדעת המקצועי שלהן, מתי תוכלו להיכנס לבדיקת רופאה. גם ד"ר מעיין נותנת מענה במקרים כאלו. אנו מבקשות לגלות הבנה, במקרה שבאתם עם בעיה דחופה לא ניתן לבחור את הרופאה שאליה אתם נכנסים.

ג. חידוש מרשמים - אנו מזכירים שמטופלים המקבלים תרופות קבועות, באחריותם לבקש חידוש של המרשמים

אירוע הנפת הדגל לפתיחת שנת המאה לעליית יגור על הקרקע

במעמד מרגש מאוד ובניצוחה של תמר קלוג נפתחו השבוע אירועי שנת המאה ביגור, "יריית הפתיחה" לאחר שנה של עבודה ותכנון בצוות שנת המאה. ליישורת האחרונה שלקראת הפתיחה נכנסנו במהלך השבוע עם חלוקת ההזמנות לבראנצ' של יום שישי ולערב שירה עם עינת שרוף. ילדי יגור התפזרו ברחבי המשק, נקשו בנימוס על דלתות הבתים, וחילקו את ההזמנות עם לב משוקלד. בוטאספ הזמינה עינת שרוף באופן אישי כל אחד להגיע לערב השירה.

מעמד ההשקה נפתח בדברי פתיחה של **ארנון שנער**, מנחה הטקס.

אחריו הכריזה **ישראלה סלע** בחגיגות ש"יוצאים לדרך" והתנצלה שאינה יכולה להסגיר את גילה היות והוא כגילה של יגור. **ענת עוגן**, בליווי **אלכס בגיטרה**, שרה את "מראה מקום" ("יגור נותנת לי מקום לנוח") של עידית חכמוביץ. הילדים ליוו אותם בשפתותיהם. לאחר מכן נשמעה תרועת הנפת הדגל בחצוצרות, והונפו דגלי שנת המאה על ידי **יוחאי שלם**, **איתן שדה** ו**דניאל רביב**. כשהדגל מתנוסס, שרה ענת את "ההמנון", "ההר הירוק תמיד", של יורם טהר-לב.

עופרי שרון, 22 שנים גננת, הביאה את דבר הדור השלישי ביגור ובעצם ייצגה את ההצלחה של כל העובדות והעובדים בחינוך ביגור בנטיעת אהבת המקום וגאווותו בלב ילדים והורים. לראיה ולסימן לכל זה, באו מיד אחר כך מילותיה של **טליה שפיגלר**, מכיתת בני ובנות המצווה, דור רביעי ביגור, וגם בתם של נועם ואיילת. ממש לפני סיום, שאל ארנון, "ואולי לא היו הדברים מעולם?" והכריז שלנו יש את התשובה, "אכן, היו הדברים. ולעולם. והיינו! והננו! ולא חלמנו חלום! וכל זה כהקדמה לביצוע מרגש ומיוחד של ענת ל"ואולי" של יהודה שרת. ענת החליפה בכוונה ובהשראה רבה, באחת השורות, "כינרת" ל"יגור ההיית או חלמתי חלום". לסיום, הודה ארנון לכל מי שסייעו בהכנת הטקס, והזמין את הציבור להרים את הגג בשירת יגור ביום שישי.

תמר קלוג: על ההזמנות והבראנצ' חשבתי הרבה. הרעיון לעשות טקס להנפת הדגל עלה בראשי בשבת שעברה כשהסתבר לי שבשלישי זה נופל יי בטבת. קמתי בראשון עם החלום והגשמתו תוך 48 שעות. פרח אוהב לכל מי שנתן ידו להצלחה.

דבר הדור הרביעי טליה שפיגלר

חברים יקרים, כבוד הוא לי לברך את יגור ביום חגה.

כמוכם, החברים הילדים שבקהל, גם הסיפור שלי ושל משפחתי ביגור הולך כמה דורות אחורה, כאשר הוריה של סבתי (אותם לא הכרתי) בחרו לבנות כאן את ביתם והקימו כאן את משפחתם.

אני נצר לשושלת זו. זכיתי להיות חלק מהמפעל המפואר שבנו, ואני יודעת שהם, יחד עם יתר האבות והאימהות המייסדים - המשפחות של כולנו, מסתכלים עלינו מלמעלה וגאים בדרך שעשינו.

מתבוננים בנו, נפעמים מעוצמתו של זרם המים בוואדי בימי החורף, כל שנה מחדש.

מביטים בנו ממלאים את הגנים, ואת בתי הילדים השוקקים, רוחצים בבריכה בימי הקיץ ומכירים כל בעל חיים במשק החי בשמו.

עדיין חוגגים את חגיגנו ביחד, עדיין סועדים יחדיו בחדר האוכל, כמו פעם, מטיילים בשדות הכותנה והחיטה, ועל ההר הירוק.

זהו נוף ילדותנו
אחל ליגור, לבניה ובנותיה רק - שלא יגמר לעולם.

להרים עיניים גבוה

עופרי שרון, דברים לטקס הנפת הדגל לפתיחת שנת ה-100 ליגור

לפני יובל שנים כתב יורם טהרלב את השיר המיתולוגי הבא -
50 שנה זה לא הולך ברגל / 50 שנה זה לא סיסמא ודגל
50 שנה זה לא מצעד פאר / כי 50 שנה זה עוד הרבה יותר מזה...
יום של חג, יום של אור / יש מחר על האתמול,
יום של חג 50, זוהי רק בראשית.

קשה להאמין, אבל זרמו מאז מלא מים בקישון, מליוני מילים ביומן, המוני אנשים בקיבוץ ובעצם מה לא? דורות על דורות. ובעיקר, בעיקר עברו מאז 50 שנה, ואנחנו מתקרבים ל-100 שנים על הקרקע. אז נכון שלפני 50 שנה קיבוץ עוד היה מילה מלאה גאוה, עם השנים ניסו במדינה להכניס בה קצת בושה. והיום, היום זו כבר בחירה. ואני רוצה להאמין שמי שחי פה עושה זאת מבחירה ובזכות הטוב שיש פה: השקט, האווירה, המרחבים, הקהילה ואיך לא - זה מקום נפלא לגדל בו את הילדים.

הימנון החג היה אז, ההר הירוק תמיד, והוא כאז כן היום, מאז ולתמיד אנחנו פוקחים את עינינו ורואים מולנו את אחינו, את ההר הירוק תמיד.

אז כמו שאבא שלי היה אומר לי, בעיקר בימים פחות טובים: "עפרילה, תרימי את הראש, מה את רואה?" ואני הייתי עונה: "את ההר והשמיים", והוא היה עונה: "אז תשאירי אותו למעלה".

אז בואו ניתן להר לחבק אותנו ולהחזיק אותנו בחיקו, לשמור עלינו ואותנו כל אחד בנפרד ואת כולנו יחד כמשפחה אחת גדולה. שנה של חג לפנינו, בואו נחגוג אותה ביחד. צרות, תחלואות, כעסים ותסכולים מגיעים תמיד, את השמחות צריך לקחת בשתי ידיים.

ברנת המזכיר בועז אוחנה

"חמישים שנה - זה לא הולך ברגל.
חמישים שנה - זה לא סיסמה ודגל.
חמישים שנה - זה לא מצעד פאר.
כי חמישים שנה - זה קצת הרבה יותר.
יום של חג,
יום של חול,
יש מחר
לאתמול.
יום של חג,
חמישים.
זוהי רק בראשית."

(יורם טהרלב)

חל ה-50

בהיסטוריה היהודית מסמל התאריך יי בטבת את תחילת החורבן של ירושלים וממלכת יהודה. ביום זה לפני כ-2600 שנים החל נבוכדנצר את המצור על העיר. אצלנו ביגור, יום זה מסמל יום של תקווה, של תקומת העם היהודי בארצו, של בניין הארץ וחזרה לשורשים. זהו יום העלייה על הקרקע של קבוצת "אחוה".

היום יגור חוגגת 99 שנים לעלייתה על הקרקע ונכנסת לשנת ה-100 להיווסדה. במהלך השנים ידענו עליות ומורדות, ימים שמחים וימים עצובים. ידענו ויכוחים ודיונים, על ספסלים וכיסאות, על קומקומים, ספות וטלוויזיות, על לינה משפחתית ולינה משותפת, על שינוי אורחות חיינו ועתה על השיוך. אבל מעל הכול תמיד ידענו לשמור על הבית.

יגור הייתה ותהיה תמיד חזקה יותר מכל ויכוח ומחלוקת. כי זה הבית ואלה החברים, וזאת הקהילה עליה אנו חייבים לשמור.

אני מאחל לנו לשנת ה-100 ובכלל, שנשמור על הבית, על הקהילה ועל הקיבוץ ושנעשה טוב לנו ולסביבה שלנו.

חג יגור שמח לכולנו!

(פורסם בחצר יגור בפייסבוק בבוקר האירוע)

חל ה-50

תודה לנטע חכמוביץ על עזרתה באיסוף החומר מחגי משק קודמים. המקום הספיק רק ל-30 השנים הראשונות. ובמהלך השנה נוסף ונפרסם דברים שנאמרו ונכתבתו לחגי המשק עד היום. ג.ר.

אירוע לי' בטבת, יום העלייה על הקרקע, במועדון שלישי

לאחר מעמד הנפת דגלי המאה, התכנס ציבור הגמלאים במועדון לטקס קצר. שולחן כיבוד הוכן כמו תמיד בחריצותה ורוחה הטובה של **שרה'לה טנא** ובמתיקות כיבודה של **איריס וילרוסה**. **דליה שוחר** נשאה דברים על נתינה וערבות הדדית ביום חג, **איל שריג ונתן טלמור** עזרו בארגון שהסתייע גם בוועדת תרבות, **דותן רוזיאו ויובל זך**, נתן טלמור השגיח וצילם. **מיכל שמיר וגדי רביב** ביצעו את "שיר של יום חולין" של רחל שפירא המדבר, בין היתר, על החסד שבחולין, ואת "תן לי את היום הזה" של יורם טהר-לב. לסיום התוכנית חולק שי צנוע לנוכחים, עציץ רקפות תרומת משתלות יגור.

להלן דבריה של דליה שוחר

התרגשות גדולה כמדי שנה ב'י בטבת, יום העלייה על הקרקע של קיבוץ יגור. כבוד גדול, במיוחד היום בפתחה של שנת המאה לאחר הנפת הדגל ולקראת האירועים ביום ששי הקרוב. ואנחנו כאן במסגרת מועדון שלישי של הגמלאים בחרנו לנו לומר תודה גדולה לכל החברים כולם. בזכותם ובעמלם לאורך שנים ובכוחות משותפים ניצבת יגור היום: למרות השינוי עדיין (!) קיבוץ עם מחויבות ועזרה הדדית. בחרנו בכותרת "חברים טובים באמצע הדרך", לכבוד חברים אשר עושים למען הגמלאים כל השנה, כל אחד בתחומו: מסייעים, מלווים, מבקרים, מסייעים, מחייכים ומלה טובה אומרים ברגע הנכון. ובודאי ישנם עוד, ולהם תודה גדולה לא פחות, שבהחבא מבלי שנדע, בחברות אמיתית ואכפתיות פשוט עושים מעשים טובים. תודה תודה תודה.

על בחירת השירים

גדי רביב: דליה ביקשה מאיתנו לשיר על נתינה וערבות וחברות, וככה נבחר שיר של יום חולין, של רחל שפירא מקיבוץ שפיים. אמי שולה ז"ל נהגה לומר שוב ושוב, למרות שידעה צלקות ומכאובים, ש"יגור תמיד היתה מקום עם הרבה חמלה". "תן לי את היום הזה" נבחר בתור שיר חג ושמחה בלב. אבי דניק ז"ל אמר "בקיבוץ צריך לדעת גם לאן לא להסתכל ומה לא לראות, ולשמוח ולהתגאות במה שיש, ולא במה שאין".

100 פתיחת חגיגות ה-100 רשימות חג

חג ה-27

חג ה-40

חג ה-44

נכתב על חיים טהרלב

יגור בת 13
7.1.1936

תחושת ערב חג גדולה
 יגור באה לשנת חגה המקודש מדי שנה בשנה... לא חג בדוי הוא לנו היום הזה, אלא חג שבהרגשה אמיתית, שבא מתוך התלכדות הכלל כולו ובחיי כל פרט ופרט בתוכו. הוא בא לגלות את החוויה העמוקה ביותר, האינטימית ביותר, שלא בכל יום ויום היא באה לידי גילוי חיצוני, ואנו חשים אותה לא רק בהכנות על ידי המעטים אלא בהתכוננות הכללית של הציבור. אנו חשים את נהירת הרבים אלינו ביום זה, הפועל בעיר, הישובים השכנים, והחברים שנמצאים בשליחות רחוקה ובאים ויהי מה.

חזר האוכל היה מפוץ והתוכנית נמשכה שני ערבים

כאשר ראינו מראש, משך אליו חגנו רבים. מבעוד יום וי החלו לבוא אורחים, ועם בוא הערב הלכה התנועה וגדלה. מה רב היה מספר הבאים, אפשר היה לראות מהעובדה, שבארוחת הערב בליל שבת שהגיעה לחמש אשמורות(!) חולקו כ-900 מנות. אורחים לעשרות רבות הוסיפו לבוא מחיפה וממקומות אחרים גם אחרי ארוחת הערב. על אף העדר תנאים לקבלת צבור כה גדול היה יקר לנו בואם של חברים מפלוגות שונות (פלוגת הים, קבוצת הרועים של הנוער העובד ושל גבת שהופיעה בשני אוטומובילים גדושים) ושל הקיבוצים מהסביבה, מעין השרון, וגם ממשמר העמק. לא כולם יכלו לבוא לחזר האוכל שהיה מלא משפה על שפה, ועשרות חברים, למעלה ממאה, נשארו בחוץ. גם בתוכנית היתה "צפיפות" גדולה שהיתה גדושת תוכן. ולא הספיקו שני ערבים למלא התוכנית עד תומה. מספר פרקים של המקהלה-תזמורת נשארו בחוץ ולא הספיקו להגיע אליהם.

למסכת הערב קראו "מדורה". הרפרטואר כלל שירה עברית ומוסיקה קלסית

היו שלוש מדורות: נשף ליל השבת, חגיגת הילדים של שבת אחה"צ, נשף שני של מוצ"ש. הנשף הראשון נפתח בנגינת "האינטרנציונל" על ידי התזמורת, אח"כ הושמע המנון הפועלים על ידי הציבור כולו בלוויית התזמורת. אחר זה שר הציבור שוב עם התזמורת את "תחזקנה". אידלסון (בר יהודה) נאם. שרו "קומו תועי מדבר" עם התזמורת אחרי זה נגינת טריו (צ'לו, כנורות וחליל) של היידן, והמקהלה שרה את "השדות החרושים" (המילים

חל ה-48

חל ה-49

חל ה-52

והמוסיקה של יהודה). רקדו חמשה ריקודים ממוצרט (לא ברור. ג.ר.) לכלי מקשת כלי נשיפה. אחרי זה שרה המקהלה את שני השירים של רחל: "על הגורן" בלויות שישה כלי נגינה, ו"עם שחר" בלויות תזמורת. בסיום ניגנה התזמורת הורה ואחריה יצא הציבור בריקוד לצלילי המנגנים, ונמשך עד השעות המאוחרות של הלילה.

השדות החרושים מילים ולחן: יהודה שרת

השדות החרושים / זרועים ומחרשים.
בסתור אדמה נוחו גרעינים,
שם באפלה חבוים וטמונים.
ככה נחה אדמה, ולגשם מה עגמה.
קלים זרעים לחפש ומצפים לאור,
מבין הרגבים חורגים הם אל הדרור:

עד מתי נשכן באפל / דוממים ומחרשים,
וסבינו הרגבים / חרבים ויבשים!!
נד נא, הגשם, / נוה אדמתנו!
עד אנה, עד אנה / נשכב בבשתנו,

ולא נראה באור השמש, עד מתי? עד מתי?

הרגעו נא, גרעינים, נוחו נא - שאננים!
מה-שיכה זו אבלה - הן קרובה הגאלה.
שור: בפאתי הרקס, ימה, מתרחש דבר;
עב אל-עב תתקבצנה שמה, מגיחות מן המסתר.
כי הנה נתן הצו - עננים יוצאים לקרב.
הם דואים אל הכרמל, ירפתיו בערפל.

שטף המים / נתך משמים,
ואבן אל אבן / נוקשת-נוקשת,
שבלת-המים / רועשת-גועשת...
הנאדי רועש, הנאדי גועש...
הוי, גרעין! הסכת ושמע!
דרך נא עז - ובדממה.

נבט, נבט, ואל עמוד!
הרג! לאור ערג!

כל גרעין החל לנבט, באור עולם יצא לראות;
כי-פוצו חרנו כחות, כבר הוריקו השדות.
השדות מה-מוריקים, מוריקים ומשגשגים.
השדה - אביב!

המדורה (הנשף) השנייה במוצאי שבת כבר היתה פחות צפופה, וניתן היה לראות את הנעשה על הבמה אף מהקצה השני של האולם, ומה שלא פחות חשוב, שניצלנו מהקריאה המסורתית "לשבת". פרובר (נח יגור) פתח בדברים. קטעי השירה והתזמורת היו דומים לערב הראשון ובוצעו שנית על פי דרישת הציבור. חלקו השני של הערב נקרא "על צחיה סלע" (יחזקאל כ"ז) והוקדש להצגת תמונות (כנראה מערכונים ג.ר.) מחיי יגור בעבר. לרצף המערכונים הצטרפה הקראה של הפואמה "יגור בת הרים" (קשר ל"הידי בת ההרים"? ג.ר.) לטובת הקישור בין הקטעים השונים. הפואמה הוקראה על ידי חיים טהר-לב שגם כתב את המערכונים.

חל ה-53

חל ה-55

חל ה-56

חל ה-57

חגיגת הילדים היתה מופע של ממש

חגיגת הילדים היתה מאירה ביותר. לא - "ראייתכם בקוצר ידכם" (משפט משיר של ח.נ. ביאליק המתייחס לעסקנים בקונגרס הציוני ג.ר.) אלא ההפך, ראינום בכל לבלובם, בכל קסם גידולם וצמיחתם, וגם בגילוי היקר של התגבשותם יותר ויותר למצב של חברה, בעלת קצב פנימי משלה, בעלת חוט שדרה, שני הגנים הופיעו יחד, פתחו בשיר "יגור לפני 13 שנה", נתנו תמונה חיה "לעבודה" (בניין המשק? ג.ר.), התזמורת לוותה בשירה על הקופסה הכחולה (לתרומה לקרן הקיימת לישראל ג.ר.) ולבסוף, שיר של יצחק יצחק: קטע מ"הטרקטור" (כנראה שיר ילדים ג.ר.) כיתה א' דקלמה קטע את "המחרשה" של יעקב פיכמן, הופיעה במופע "ידיים ואצבעות" (שיר בליווי תנועות ג.ר.) וסיימה בריקוד הורה. כיתות ב'-ד' הכינו מיצג על גדילתו של המשק. ילד-ילד נעמדו ושלט על חזם עם שני מספרים, השנה ומספר החברים, אחר כך בא מופע התעמלות. לשיאה הגיעה חגיגת הילדים עם הצגת המערכון המוסיקלי (מילים ולחן יהודה שרת) "מרד החשמונאים". כאן הראו הילדים כי הם אוצרים כבר בקרבם כוח של שליטה על ומר, התלכדות, והרגשת אחריות.

המחרשה מילים: יעקב פיכמן

הַקְרָנֶס נּוֹפֵל כְּבֵד

לֹא תִיעֵף יָדֵנוּ

מְחַרְשָׁה פֶּה נִגְדָה

לְחַרֵשׁ שְׂדֵנוּ.

אֵין יוֹשֵׁב בְּטֵל אֶחָד

פֶּה כֵּל יָד טוֹרַחַת

לֹא נִיעֵף אֶרְצֵנוּ עַד

תִּהְיֶי קֶגֶן פּוֹרַחַת!

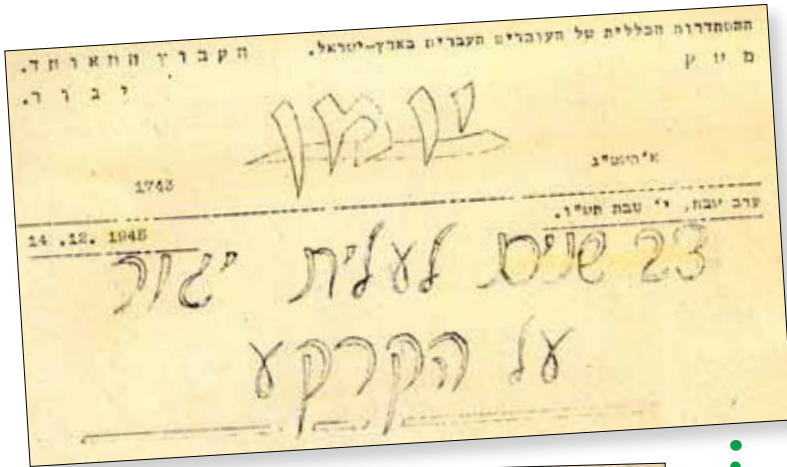
סיכום - "יש על מה לשמוח, יש לנו תפקיד, חוויון מעמד!"

החג של 13 שנה ליגור היה הופעה מעודדת. גילה כוחות חויה פנימית חזקה והרגשת און פנימית. מעל לכל ריחפה בחלל ההרגשה כי מותר לנו, כי יש על מה לשמוח (דגש במקור), לא באשר בהירים כל כך השמים מסביב, ולא באשר יש לנו בטחון כי איננו צפויים לכל פגע ונסיון. אלא באשר שבעתיים גברה בנו הכרת הכח הנובע מארגון הקיבוצי של אנשים: הכרת ההישגים שהשגנו הודות להווייתנו הקיבוצית, הכרת כוחו של הקיבוץ נוכח ימי ניסיון, כוחו להסתגל, כוחו להתארגן נוכח ימים קשים, כוחו להקים ובמהירות מקסימאלית חזית נגד הקשיים והסכנות האורבים בחיק ימי מבוכה ומעבר.

כוחנו שמחתנו ואחדותנו מושכים אלינו בודדים, ואנו נקודת משען לתנועה כולה.

אנו רואים בהסתבת אתנו ביום זה של חברים וגופים שלמים מהפלוגות והקיבוצים וגם הרבה חברים בודדים סימן כי הפועל הבודד מחפש בתוך תנועת הפועלים איזו נקודה, שתשמש לו משען מוסרי. והנקודה היא הקיבוץ. נדע את התפקיד שמטילה עלינו השעה הזאת, את חובתנו כלפי התנועה - להיות משען לה וכח מעצב ברגע שסימני מבוכה נראים במחנה. נשתחרר נא מכל הרגשה מתנשאת ומכל הערכה שבהפלגה. אך כל נטשטש: בחגיגת היום הזה אצלנו היה משהו, שהשרה עליה רוח של מעמד.

**יגור בת 23
י' טבת תש"ו
14.12.1945**

וכי מה נחוג? ובכל זאת נחוג, נחוג את חגנו! דברים נוכח שואת היהודים באירופה ושלטון המנדט

נכתב על ידי א.ש.

"יושבתם לבטח בארצכם" - בארצכם אתם יושבים לבטח, ואי אתם יושבים לבטח מחוצה לה. (מדרש "ספרא" על ספר "ויקרא").

לב היישוב העברי בארץ זו, לב עם ישראל כולו, אינו נתון השנה לחגים - לב עמנו זה הנישא כאניה גדועת - תרנים על גלי ים-המשטמה, ואת הדרך אל חוף המבטחים חוסמים בעדה צוקי קשיות-הלבבות, אטימת האוזן וכהות החושים. וכי מה נחוג? את חג אחינו השרופים והשדודים? את חג אחיותנו החנוקות והמחוללות? את חג תקוות שרידי אומתנו שהבידה ניפצתן אל הסלע? את חג אמונתנו ביושר ובצדק, שנשברה לרסיסים?

ובכל זאת נחוג, לא נשבית את חגנו. נחוג את חג המעט אשר השגנו, נחוג על אשר הצלנו - אף כי סבנו וסובבנו עולם אויב ועוין, אשר עשה, עושה ובוודאי גם יעשה כל מאמץ להפריע בעדינו - ליצור לאומה נקודות אחיזה כלשהן על קרקעה היא, נקודות אחיזה המצטרפות יחד לבסיס עליו מושגת התקווה כי בכל זאת ולמרות הכול עבור נעבור ונגאל את העם.

נקודה אחת בבסיס הזה היא יגור. בעשרים ושלוש שנות קיום נקודתנו זו משתקפת דרך היישוב כולו והתלבטויותיו: הצלחות וכשלונות קידמה ונסיגה, ליכוד ופירוד, חגיגת כוח ורפיון ידיים: ובסיכום הכול הצלחה וקדמה והרגשת כוח. והרגשת כוח זו היא היא הנותנת לנו את הזכות לחוג - ואף מחילה עלינו אל החובה לחוג. כי מסקירתנו את הדרך ואת אשר הושג - נשאב יתר עידוד, יתר אומץ, יתר ביטחון. הלא את הכוח לחיות וליצור שואבים משמחת החיים, ובל נשקע באפרוריות הדיכאון אשר סופה בהכרח רפיון ידיים וחדלון מעש.

יום השנה לעליית ראשוני יגור על הקרקע - לתחנה בדרך היא לנו מדי שנה בשנה. כהלך המתישב לנוח מפקידה לפקידה, כן נחים אנחנו רגע קט, משקיפים על הדרך אותה עברנו לקראת המטרה, וראינו כי - הגם שרחוקים אנו עדיין ממטרה זו - קרבנו אליה לא במעט, וביטחון ממלא את ליבנו כי לאחור לא ידחפנו עוד וכי השג נשיג את מטרתנו על אף הכול. דרך טרשים היתה דרכנו באדמת יגור, דרך סלעים וצוקים עוד לפנינו בשיפולי הכרמל. שבע ניפול ושבע נקום - אך נקום!

"וַיִּתֵּן לָךְ אֲרֶחַךְ חֲמֵדָה נִחְלַת צְבִי צְבָאוֹת גּוֹיִם" - מהו צבאות הגויים? שכל הגויים צובים בה ורוצים אותה (מדרש על ירמיהו ג', יט).

חל ה-60

חל ה-62

חל ה-64

יגור בת 25
י' בטבת תש"ח
26.12.1947

חג בעין הסערה

אירועי מלחמת העצמאות ונפילתו של יהושע גלוברמן ימי הכרעה ושכול גם יחד, מחרחרי ריב, אמוני האימפריאליזם החומס (הכוונה לכוחות המנדט הבריטי המסייעים לערבים ג.ר.), מעודדים כל כוח פורע והידיים הטמאות מוספיות ללבות את אש המשטמה, יד העמל מחזקת גם בשלח, בנשק המגן, הארץ מלאה קרבנות דמים. שכלנו את יהושע, איש ההגנה, המפקד.

שמחת החג הושבתה בתוקף יד הגורל, נתמהלה ביגון הימים האלה. עשרים וחמש שנה ליגור, כולם משעול צר מימים ראשונים במפרץ זה, במקום זה אכול-הקדחת ונשום שממת-כליונה. נמתח ונמשך, פורץ ועולה בינות למרחבי שדות וירק גינות ועצים מלבבים העומדים ישוב עמלים לרגלי הכרמל, על ענפיו, מפעליו ובתיו. על מאות חבריו, למן מניחי היסודות הראשונים בני העלייה השנייה וממשיכי הדרך ומרחיבי הגבולות משאר העליות, עד לפליטי השואה של המלחמה האחרונה, על ילדיו הרבים ההומים בחוצותיו ועל המוני בני הנוער שהתחנכו ומוסיפים להתחנך בו, ישוב חי ושוקק, כולו מתיחות להתרחבות נוספת, לגידול.

ועתה, ככלות עשרים וחמש שנים, שוב אין ישובנו בודד במקום הזה. מסביב, בהר ובגיא, שרשרת של כפרים עבריים, קריות ושכונות פועלים.

יגור וכל אשר בה - עדות נאמנה היא לכמייה הבלתי פוסקת, ולמאמץ עקשני של בנים עמלים לעם נרדף, הנאבק על זכות קיומו במולדתו. ברית עולם עם הארץ הזאת.

הערב לילד שבת -

ציון יום העלייה על הקרקע.

א. דברי חבר

ב. הצגת הסרט מחיי יגור.

הערת העורך:

ייתכן שהאוויר הקשה השפיע על תוכנית הערב שכנראה לא כללה שירה ונגינה. לא ברור אם "הסרט" שבתוכנית הוא סרט ממש.

חל ה-71

חל ה-79

חל ה-73

יגור בת 29
י' טבת תשי"ב
8.1.1952

חג בצל הפילוג ב"בקיבוץ המאוחד" וימי הצנע בארץ (יום ג' בשבוע גיליון מיוחד לחג)

כ"ט - נוטריקון (ראשי תיבות) כי טוב!

ואם המקשן ירצה להקשות: הרי שנה קשה עברה עלינו: הן בשנה זו הטיל הפילוג את צילו הכבד על בית "הקיבוץ המאוחד", המצוקה בכח-אדם בעינה עומדת והיא חמורה כשהיתה, המועקה הכספית כבדה וחגורת הצנע והמחסור מתהדקת סביבנו יותר ויותר, אף על פי כן נאמר: כי טוב!
כי טוב הוא עצם קיומו של משק גדול זה על מאות חבריו וילדיו, נערי והוריו. כי טוב לסקור 29 שנות קיום של משק רב פארות והן כולן שנות יצירה ובנין, חלוציות והחלצות, נכונות והתגייסות לכל משימה שנדרשה, הקניית ערכי עבודה ותנועה למאות נערים ונערות - 29 שנות חיי עמל טהור, חיי קומונה, ושותוף במשטר החיים הלא-סוציאליסטי הסובב אותנו. כי טוב לדעת, שנכס לאומי ומעמדי רב אונים זה שמר על שלמותו ואחדותו עם התנועה שממנה ינק חיותו. כי טוב להיווכח שעל אף הקשיים והמצוקה בשנה האחרונה הצלחנו בכל זאת לצעוד קדימה בשטח המשקי, להרחיב את הייצור ולהניח יסודות לפיתוח משקי נוסף: עלייה ניכרת בכל ענפי החקלאות, הנחת קווי מים חדשים וראשית בניין הרפת. מה טוב להעיף עין לראות את קהל הבנים והבנות, הבוגרים והמתבגרים, שבהם הערובה להמשך הדרך.
על כן נאמר, על אף כל הפורענויות, אל רפיון ידיים! גבור נתגבר על המצוקה הזמנית. 29 שנות עברה של יגור יסוד מספיק הנן לומר: כי טוב!
וברוח זו נצעוד ונעבור את סף שנת לי' ביגור - ליציבות חברתית איתנה, להגברת כוח, לפיתח משק ענף, להרחבת הייצור, לקליטה רבתי, להגדלת ישובנו, לשלום בתוכנו, בארצנו ובעולם כולו.
חתום: ש. (שרגא ריקליס)

חל ה-81

חל ה-82

"טובים חיינו" - אבל האמונה מתחילה להיסדק וגם נשמעת ביקורת מבחוץ

(יום ג' בשבוע, מהדורה מיוחדת של היומן, כתב: שרגא ריקליס, עורך היומן)

יגור בת 30
י' טבת תשי"ג
28.12.1952

טובים חיינו, נרגש ונפעם אעמודה היום לפניך יגור - ביתי ומשקי הגדול, קומונה רבתי בישראל. אין ניב לבטא עד תום רחשי לב חבריך ביום חגך הגדול! מי יתאר גודל פעלך ומי ימצה חשבון מעללי בניך-בוניך, שדבקו באהבה, בימות דור תמים, באדמת שורשיך למרגלות כרמלך הנאוה, מי פאר תום דרך עמליך וטוהר ארחות חייהם. על מחרוזת שנים נחרזים והולכים ימים של אפרוריות המעשה - המרגישים אנו אגב שטפם המהיר את האור הגנוז בקיפוליהם, פגימות, ליקויים, סטיות? ודאי שישנם עדיין בחיינו. איש אינו מתעלם מהצורך בשיפורים, שכלולים, תיקונים. אך היש אי-שם, חיים צודקים וטהורים יותר, נאמנים יותר לחזון תקומת עמנו, שלובים יותר במערכת גאולתנו?
במשטר החברתי הסובב אותנו עוד נכונים למחננו מבחנים קשים, בחוגים בעליה השפעה רבה בארץ הזאת מביטים עלינו בעין זועמת ופה ושם אף על סנקציות ידובר... אך האמונה: כשם שעמדת, יגור, במבחני העבר ויצאת מהם בכבוד, גדולה, חזקה ובוטחת בכוחה כן תצאי וידך על העליונה אף מ מבחני העתיד...

פגישה קצרה עם תמר קלוג מרכזת צוות אירועי המאה ליגור גדי רביב

בין יגור להר, יצירת קיר פסיפס משותף על ידי כל בני האב ביגור, ואירועים נוספים. ב-3.1 תצא משלחת ותיקים מיגור לפגישה עם הנשיא לציון חגה של יגור. חלק בלתי נפרד מאירועי הפתיחה הוא הבראנצ' של יום שישי הקרוב וחלוקת החולצות החגיגיות לפתיחת האירועים, הנושאות את הלוגו שעיצב יוני שמש.

תמר: הפנטזיה שלי לכל זה היא שסביב החג אנחנו, חברי ותושבי יגור, נאהב אחד את השני ונרגיש בבית ביחד. הייתי רוצה שההתגייסות סביב החג תתרום להחלשת מלחמת הדורות ונרגיש, ולו לכמה רגעים, הפוגה מהמרוץ אל ההפרטה, השיוך, וחלוקת הנכסים. שנשמח להתנדב ולעשות טוב ביגור ביחד. שבמקום הראשון תיהיה הנשמה ולא הכסף.

משהו אישי: כשהייתי בן עשר השתתפתי יחד עם בני ובנות הכיתה ושאר ילדי יגור במופע יובל ה-50 ליגור וזכינו, כמוכן, לראות את עינת שרה בביצוע בכורה את "ההר הירוק תמיד". תמונתנו הונצחה על גבי עטיפת התקליט, "ביתי בחיק כרמל", שחולק לחברים ועורר התרגשות וגאווה רבה. מאז חפפו ימי ההולדת העגולים שלי את יובלי העשור ביגור, והייתי מאושר ובר מזל להשתתף כמעט בכלם. כמו קבוצה לא קטנה של חברים אני יכול להגיד, בשמחה ובגאווה, שחגי יגור היו באופן קרוב ופעיל, גם פס הקול האישי שלי. בשבילי שנת המאה היא עוד אבן דרך במסע הזה. בשביל תמר זה אותו דבר, רק הרבה יותר. תמר התנדבה לרכז את צוות אירועי המאה, לא רק בגלל שהפיקה אירועים בסדר כזה (יובל השמונים לדוגמה) בהצלחה ובהנאה גדולה, אלא בעיקר בגלל שרצתה לסגור את המעגל שנפתח, כשנלקח ממנה אחיה אברהם קלוג ז"ל במלחמת יום הכיפורים. וכאן נפגשים שני המעגלים: טבילת האש הראשונה שלי על במת יד למגינים והגעגוע של תמר לאברהם, שהפיק את אירועי יובל החמישים ונסע עם אמיתי אגמון באחד מימות אותה שנה ליורם טהר-לב להזמין ממנו שיר סיום לרגע השיא במופע.

אני יושב עם תמר קלוג ב"יוניקו", גבי למתחם לפני לכיוון הצומת, תמר רואה את ההר. פתאום אני שם לב, שממש מולי, ומאחוריה על העמוד, מילות השיר "ההר הירוק תמיד", פרי היוזמה שלה לקשט את המתחם בשירת יגור.

צוות שנת המאה פועל כבר שנה ומורכב מגלית חגי, ענת עוגן, ענת טנא, עופרי שרון, בועז אוחנה ועינב רוזיאו. לאורך כל הדרך מלווה את פעולתו התלהבות ויצירתיות, רעיונות עולים ויורדים, תוכניות נוצרות ומשתנות, מלא אנרגיה טובה ורצון טוב. מצד שני, מרחפת באוויר כל הזמן שאלת העלות. יגור של היום ערנית להוצאה הציבורית, גם בענייני תרבות וזהות, בודקת יותר וקפדנית יותר. התוכנית שגיבש הצוות הוגשה למזכירות לפני כחודשיים. המזכירות עדיין יושבת על מדוכת התקציב. עד שלא יהיה תקציב לא נדע מה יהיה. בתוך חוסר הוודאות, מדגישה תמר, שהמאמץ העיקרי במפגשי החשיבה של הצוות היה להרכיב סדרת אירועים, שתייצג בצורה זו או אחרת את כל הקבוצות באוכלוסיה היגורית.

הערב המרכזי נקבע ל-16.10.2022, יום ראשון בשבוע. ערב שמחת תורה תשע"ג.

בצד הערב המרכזי כוללת התוכנית עוד כמה אירועים גדולים: "סימן שאתה צעיר" - פעילות חוויתית לכל חברי וילדי יגור, הפקת סרט "יגור והכרמל שלי" עם ביטויים שונים לקשר

הן מספרות כי הקושי היה לבחור מתוך ים האינפורמציה שאספו, מה יתקבץ לשעת הצגה, מה ירגש ויפעיל את הקהל. לבסוף לוקטו החומרים, התגבשה הדמות ששוחקה ע"י אחת מהשתיים, הותאמה תלבושת והמופע פגש קהל.

מעין: "חווינו חוויה נהדרת. הקהל היה רב גילאי ושיתף פעולה בהתלהבות של חלוצים פורצי דרך,

מפעילי הסיור בקרון "רכבת העמק" במרכז המבקרים ביגור מצאו דרך למשוך מבקרים, במפגש תיאטרלי, במסגרת "שבוע מורשת" בחנוכה. מיזם שנערך בכל הארץ מטעם המועצה לשימור אתרים ובסיוע משרד ירושלים ומורשת.

את המיצג יצרו והגישו השחקניות והיוצרות מעין יובל שהם (רמת יוחנן) ומאיה פניני רודלהיים (כפר יהושע) בהפקת ענת עוגן.

והסיפור היה כך:

השנה 1940, יהודית רודלהיים (שם בדוי), חברת משק יגור בחודש התשיעי להריגה, מקיצה בבוקר גשום עם כאבים המבשרים כי לידתה קרבה, ומוטב כי תצא לדרך היישר לבית חולים העמק בעפולה. תחנת הרכבת רחוקה והבעל צבי בדילמה, כיצד יוכל לקחת את רעייתו האהובה, בזמן ש"כוכבה" הסוסה המלכותית שקיבל המשק במתנה ממלך ירדן, גם היא כורעת ללדת!! לבסוף מוצא צבי פיתרון ומביא את רעייתו על עגלה ופרדה עקשנית אל התחנה, אך נאלץ לחזור "במהירות" אל מטלות המשק. בתחנת הרכבת פוגשת יהודית בשאר הנוסעים, אלו הם הקהל שהופך להיות שותף פעיל בהצגה. יהודית משתפת בחוויות ועובדות תקופתיות, נזכרת בסיפורי מקום וחושפת רגשות. ההמתנה לרכבת המגיעה "פונקט" (לא בזמן...) רוקמת הכרויות וחברויות, יחד הם לוגמים תה חם וטועמים מתוצרת משק יגור שלקחה איתה יהודית למסע. הסיפורים נקטעים עם הישמע צופר הרכבת המתקרבת אל התחנה, המזוודות נאספות וכולם ממהרים לעלות לקרון הרכבת הממתין בתחנה. בתוך הקרון נזכרת יהודית בסיפור מרגש ששמעה מחבריהם מכפר ברוך, אודות בנם ששב לתחייה בזכות שיקשוק הרכבת על הפסים, אולם לפני שהרכבת מתחילה "בנסיעה" נתקפת יהודית בצירי לידה וממהרת לחפש את הקונדוקטור לעזרה...

ההצגה ארכה כ-45 דקות בסופה הוקרן בקרון סרט תקופתי על רכבת העמק.

קצת על מעין ומאיה: שתיהן שחקניות בימאיות ויוצרות בתחום הבמה והמדדיה, בעלות תואר ראשון מטעם אוניברסיטת חיפה בתחום התיאטרון. מעל 14 שנים מפיקות ומביימות מופעים ייחודיים לארגונים, ליישובים ולקהילות תחת המותג "חיות במה". בנוסף, הן מקיימות סדנאות דרמה ואימפרוביזציה ומלוות תהליכים ארגוניים.

את ענת עוגן פגשו השתיים לפני כשנה כאשר ניסתה לקדם רעיון לפיתוח תיירות בנקודות עניין דרך שפת התיאטרון. באותה פגישה הרעיון לא הבשיל לכדי ביצוע אולם המשיך לקנן במוחה של ענת. כאשר החל תהליך בניית תוכניה לשבוע מורשת חידשה ענת את הקשר עם "חיות במה" והן מצידן קפצו על ההזדמנות להפוך רעיון למציאות. במסגרת תהליך העבודה על המופע יצאו השתיים למסע חקר תקופתי, נפגשו בארכיון יגור ועם ותיקי הקיבוץ, ליקטו סיפורים והחלו לקרוא בספרות.

חדורי מטרה ומלאי סקרנות. בתום ההצגה נשארו רבים מהצופים והמשיכו להביע סקרנות ועניין.

ההצגה הסתיימה במשפט: "לעיתים הנסיעה ברכבת העמק היא יותר חווייתית מהיעד".

מעין מסכמת: "ובמקרה שלנו מכיוון שיעד היה להחיות תקופה כולנו אכן זכינו בחוויה גדולה".

למי תודה? שתי היוצרות מודות מקרב לב ובהערכה גדולה לענת עוגן, שנתנה לנו את ההזדמנות והבמה "ללדת" את סיפורי הרכבת ולהחיות את התקופה. תודה גם לנטע בארכיון ויוחאי ואמנון שבאו לספר, לאמיתי אגמון על הידע, הסבלנות והתמיכה הטכנית, ומצפות לפעם הבאה.

100 פתיחת חציאות ה-

הלחנה אטמוספירה ה-99

יום שישי 17.12.21

בראנצ' חגיגי בחדר האוכל בליווי מוזיקלי	12:00 - 9:00
בר ובית קפה בחדר האוכל הגדול	20:30
ענת שרוף תשיר ותקיד אותנו (הכניסה מגיל 18)	21:00

